

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 10 juni 2008 in zaak nr. 07/26186 in de gedingen tussen:

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 21 maart 2006 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdelingen) om hun een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluiten van 12 juni 2007 heeft de minister de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 10 juni 2008, verzonden op 12 juni 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. van Hulst, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

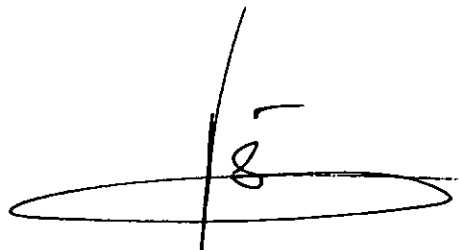
w.g. Van Hulst
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 november 2008

402.

Verzonden: 26 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jo artikel 71 en 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 07/26186

V-nrs.:

inzake: geboren op
beiden van Marokkaanse nationaliteit, wonende te in
Marokko, eiseressen,
gemachtigde: mr. F.W. Verweij, advocaat te Utrecht,

tegen: de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder,
gemachtigde: mr. H.A.G. Koppert, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluiten van 21 maart 2006 heeft verweerder de aanvragen van 25 november 2005 om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel "gezinshereniging" afgewezen. De daartegen ingestelde bezwaarschriften zijn bij besluit van 12 juni 2007 ongegrond verklaard. Op 26 juni 2007 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiseressen ontvangen.

2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 7 februari 2008. Eiseressen zijn aldaar vertegenwoordigd door mr. H.S.K. Jap-a-Joe, kantoorgenoot van hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens waren ter zitting aanwezig (hierna: referent), en N. Mohafid, tolk in de Arabische taal.

3. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

1. Referent verblijft sinds 1982 in Nederland. Zijn echtgenote heeft zich op 12 december 1991 in Nederland gevestigd met drie kinderen. De vier overige kinderen uit het gezin, waaronder eiseressen, bleven in Marokko achter. De twee andere kinderen zijn later ook naar Nederland gekomen. Daarnaast zijn in Nederland nog twee kinderen in het gezin geboren.

2. Referent ontvangt sinds 1 augustus 1993 een uitkering op basis van de Algemene bijstandswet (Abw).

3. Referent heeft eerder pogingen ondernomen om eiseressen naar Nederland over te laten komen. In 1996 werd de mvv-aanvraag afgewezen vanwege onvoldoende middelen van bestaan, geen passende huisvesting en het niet (feitelijk) behoren tot het gezin. In 2003 en 2005 heeft referent nog twee maal verzocht om advies voor de afgifte van een mvv, waarop negatieve adviezen zijn afgegeven.

4. Ter onderbouwing van hun aanvragen hebben eiseressen, voor zover relevant, de navolgende

stukken overgelegd.

- een brief van de gemeente Enschede, Dienst Maatschappelijke Ondersteuning (DMO), van 24 januari 2002, waarin referent tot 30 juni 2002 wordt vrijgesteld van de meeste verplichtingen op grond van de Abw, behalve medewerking aan onderzoek en het inroepen van medische hulp.
- een brief van de gemeente Enschede, DMO, van 26 september 2002, waarin referent van dezelfde verplichtingen wordt vrijgesteld in afwachting van een medisch onderzoek.
- een verklaring van 16 januari 2003 van medisch adviseur J.M.M. Reerink-Willems, werkzaam bij de Van Roessingh Dienstengroep, waarin wordt geconcludeerd dat referent arbeidsongeschikt is tot er verbetering is van zijn psychische klachten.
- een verklaring van 28 januari 2003 van arbeidskundige G.J.W. Morsink, werkzaam bij de Van Roessingh Dienstengroep, waarin wordt geconcludeerd dat referent valt onder de definitie arbeidsgehandicapte.
- een brief van de gemeente Enschede, DMO, van 21 februari 2003, waarin is vermeld dat de eerder verleende vrijstellingen op grond van het medisch advies worden verlengd tot 31 december 2003.
- een brief van de gemeente Enschede van 4 juni 2004 waarin referent van 14 mei 2004 tot 14 november 2004 wordt vrijgesteld van de verplichting zich actief in te zetten voor het verkrijgen van betaalde arbeid. Wel dient hij ingeschreven te staan bij het Centrum voor Werk en Inkomen (CWI).
- een brief van de gemeente Enschede, DMO, van 20 april 2005 naar aanleiding van de invoering van de Wet werk en bijstand (Wwb). Referent dient zich in te schrijven bij het CWI.
- een brief van 17 november 2005 van Mediant, geestelijke gezondheidszorg, waaruit blijkt dat referent onder behandeling is en dat deze zal worden afgesloten na 5-10 of maximaal 15 zittingen.
- een brief van de gemeente Enschede, DMO, van 21 juli 2006 waarin is vermeld dat is vastgesteld dat referent om specifieke redenen niet beschikbaar is voor arbeidsinschakeling en dat hij wordt vrijgesteld van de sollicitatieplicht tot 1 juli 2007. Wel dient referent als werkzoekende ingeschreven te staan bij het CWI en gebruik te maken van een door de gemeente aangeboden voorziening waaronder begrepen sociale activering, gericht op arbeidsinschakeling, alsmede mee te werken aan onderzoeken naar zijn mogelijkheden tot arbeidsinschakeling.
- een bewijs van inschrijving van het CWI waaruit blijkt dat referent sinds 28 april 2005 staat ingeschreven en dat de inschrijving op 28 april 2007 is verlengd.
- Een brief van de gemeente Enschede, DMO, van 21 juli 2007 waarin staat dat referent tot 1 juli 2007 is vrijgesteld van de arbeidsplicht. Wel dient hij als werkzoekende te worden ongeschreven bij het CWI en gebruik te maken van de door de gemeente aangeboden voorziening waaronder begrepen sociale activering, gericht op arbeidsinschakeling, alsmede mee te werken aan onderzoeken naar zijn mogelijkheden tot arbeidsinschakeling.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat eiseressen niet in aanmerking komen voor de gevraagde verblijfsvergunning, omdat referent niet voldoet aan het middelenvereiste en geen vrijstelling van dit vereiste kan worden verleend. Eiseressen hebben niet aangetoond dat referent blijvend en volledig arbeidsongeschikt is. De medisch adviseur en de arbeidskundige die de door eiseressen overgelegde rapporten hebben opgesteld staan beiden niet in het Beroepen in de individuele Gezondheidszorg (BIG)-register ingeschreven. Daarnaast zijn de rapporten gedateerd en voldoen zij niet aan de vereisten zoals neergelegd in het beleid. Voorts betwisten eiseressen niet dat referent niet is ontheven van alle verplichtingen tot arbeidsinschakeling. Nog daargelaten dat de stelling dat de arbeidsplicht uitsluitend voor de vorm zou zijn en deze plicht betekenis mist niet is onderbouwd, leidt deze stelling niet tot een ander oordeel. Verweerder volgt eiseressen niet in hun standpunt dat zij door de gemeente op het verkeerde been zijn gezet. Het is de eigen verantwoordelijkheid van referent (geweest) om rechtsmiddelen aan te wenden tegen het besluit van de gemeente om hem niet van alle verplichtingen te ontheffen. Er is geen sprake van bijzondere omstandigheden op grond waarvan afgeweken dient te worden van het geldende beleid. Ten aanzien van de vuurwerkramp in Enschede en de aardbeving in Al Hoceima wordt overwogen dat niet valt in te zien dat eiseressen op grond van deze gebeurtenissen niet aan de gestelde voorwaarden zouden

behoeven te voldoen. Beide gebeurtenissen zijn niet de oorzaak van het feit dat referent in de bijstand is geraakt. Ten slotte betekent de weigering eiseressen verblijf in Nederland toe te staan geen schending van het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Er is geen sprake van een objectieve belemmering om het gezinsleven in Marokko uit te oefenen. De uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 21 december 2001 (nr. 3144565/96) inzake Sen, heeft in het onderhavige geval geen betekenis nu eiseressen meerderjarig zijn. Evenmin is gebleken van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele banden tussen eiseressen en referent. Derhalve bestaat er geen positieve verplichting om eiseressen verblijf toe te staan.

2. Eiseressen hebben - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Eiseressen komen in aanmerking voor vrijstelling van het middelenvereiste. Referent heeft aangetoond dat hij blijvend arbeidsongeschikt is door middel van het rapport van de medisch adviseur van de gemeente Enschede van 16 januari 2003. Door de verwijzing naar de vuurwerkcramp als oorzaak van de ziekte blijkt dat er sprake is van ten minste twee jaar volledige arbeidsongeschiktheid. Voorts schrijft de deskundige in dit rapport dat referent als arbeidsongeschikt kan worden aangemerkt tot er een verbetering is ten aanzien van de psychische klachten. Uit het feit dat referent nog immer kampt met psychische klachten, alsmede uit de op 23 mei 2006 overgelegde medische stukken blijkt dat (gedeeltelijk) herstel voor ten minste nog een jaar redelijkerwijs was uitgesloten. Verweerder heeft ten onrechte eerst in het bestreden besluit tegengeworpen dat geen recent medisch rapport is overgelegd. Daarnaast is het onredelijk om van eiseressen te verlangen om na te vragen of een door de gemeente ingeschakelde deskundige wel BIG-geregistreerd is. Referent is ook blijvend niet in staat aan de verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen. Referent ontvangt langer dan vijf jaar een bijstandsuitkering. Onder de Abw was hij vrijgesteld van de arbeidsverplichting. Sinds de invoering van de Wwb op 1 januari 2004 moest hij zich inschrijven bij het CWI, maar in zijn arbeidsmogelijkheden was niets veranderd. Het is referent niet duidelijk gemaakt dat er uitzonderingen mogelijk waren, zodat hij bezwaar had kunnen maken. Bovendien werd in de praktijk niet van referent verlangd te solliciteren. Voor zover eiseressen niet voldeden aan het beleid, had verweerder gebruik dienen te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid, nu er sprake is van bijzondere omstandigheden. Referent is getraumatiseerd als gevolg van de vuurwerkcramp en de aardbeving in waardoor hij niet aan het arbeidsproces kan deelnemen. Eiseressen hebben na de aardbeving van 24 februari 2004 een jaar in een tentenkamp verbleven, zijn sindsdien dakloos en verblijven bij familie, kennissen en burens. Ten slotte handhaven eiseressen hun standpunt dat sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM.

IV. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Verweerder hanteert de vaste bestuurspraktijk dat een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) wordt verleend in gevallen waarin zodanig is voldaan aan de gestelde voorwaarden dat de staatssecretaris van Justitie tot verlening van een verblijfsvergunning regulier zou overgaan.

3. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

4. Ingevolge artikel 3.22, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) wordt de verblijfsvergunning onder een beperking verband houdende met gezinshereniging eveneens verleend, indien de hoofdpersoon 65 jaar of ouder is of naar het oordeel van Onze Minister blijvend en volledig arbeidsongeschikt is.

5. Volgens paragraaf B2/2.10 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) - voor zover hier van belang - wordt, indien de hoofdpersoon geen uitkering krachtens de WIA, WAO, WAZ of Wajong ontvangt, de blijvendheid van de arbeidsongeschiktheid aangenomen indien:

- sprake is van ten minste twee jaar volledige arbeidsongeschiktheid;
- (gedeeltelijk) herstel voor ten minste nog een jaar redelijkerwijs is uitgesloten; en
- niet reeds op voorhand, gelet op de reden(en) van de arbeidsongeschiktheid, geheel of gedeeltelijk herstel na dit jaar is te verwachten.

De vreemdeling zelf legt een verklaring over van de GG&GD dan wel een bedrijfsarts of verzekeringsarts waaruit het vorenstaande blijkt. De bedrijfs- of verzekeringsarts dient met een aantekening over het betreffende specialisme te staan ingeschreven in het BIG-register.

6. Verweerder heeft ter zitting bevestigd dat op 7 juni 2007 telefonisch is onderzocht of de medisch adviseur en de arbeidskundige van wie referent verklaringen heeft overgelegd op dat moment BIG-geregistreerd waren. Verweerder kan echter geen uitsluitsel geven over de vraag of deze personen in januari 2003 wel geregistreerd waren. Wat hier ook van zij, verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt mogen stellen dat de verklaringen niet van voldoende recente datum waren. De onderhavige aanvragen dateren van november 2005, bijna drie jaar na het opstellen van de medische verklaringen. Medische stukken van na die tijd ontbreken, met uitzondering van een brief van Mediant van 17 november 2005, doch daaruit blijkt slechts dat referent onder behandeling is. Arbeidsongeschiktheid kan hieruit niet worden afgeleid. Voor zover eiser zich op het standpunt stelt dat de arbeidsongeschiktheid valt af te leiden uit de brieven van de gemeente Enschede overweegt de rechtbank als volgt. Voor zover de brief van 21 februari 2003 van de gemeente suggereert dat de arbeidsongeschiktheid van referent werd erkend, stelt de rechtbank vast dat dit in de daaropvolgende brieven van 4 juni 2004, 20 april 2005, 21 juli 2006 en 21 juli 2007 uitdrukkelijk niet het geval is. In deze brieven staat dat referent zich moet inschrijven bij het CWI en dat hij van een aantal verplichtingen niet langer wordt vrijgesteld. Tegen dit besluit heeft referent, ondanks de mogelijkheid daartoe, geen bezwaar gemaakt. Uit voornoemde stukken kan derhalve niet worden afgeleid dat er is voldaan aan de in het beleid gestelde vereisten, zoals onder de vorige rechtsoverweging weergegeven. Bovendien doen eiseressen een beroep op een uitzonderingsbepaling. Artikel 3.22, derde lid, van het Vb 2000 is immers een uitzondering op het middelenvereiste. Het lag dan ook op de weg van eiseressen om bij de onderhavige aanvraag op de in het beleid voorgeschreven wijze aan te tonen dat referent volledig en blijvend arbeidsongeschikt is. Derhalve is er geen sprake van dat, zoals eiseressen aanvoeren, verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door er niet eerder op te hebben gewezen dat de overgelegde verklaringen achterhaald waren.

7. Voorts heeft verweerder in paragraaf B2/2.10 van de Vc 2000 invulling gegeven aan zijn bevoegdheid op grond van artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000 en bepaald dat de aanvraag niet wordt afgewezen wegens onvoldoende, niet duurzame of niet zelfstandige middelen van bestaan, indien de hoofdpersoon blijvend niet in staat is aan de plicht tot arbeidsinschakeling te voldoen. Dat het blijvend onmogelijk is om aan de verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen wordt - behoudens bijzondere omstandigheden - slechts aangenomen als (op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven) de hoofdpersoon:

- reeds vijf jaar door het college van Burgemeester en wethouders op grond van artikel 9, tweede lid, van de Wwb volledig is ontheven van al de verplichtingen bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Wwb (plicht tot arbeidsinschakeling); en
- (gedeeltelijke of volledige) arbeidsinschakeling niet binnen een redelijke termijn te voorzien is.

Als redelijke termijn waarbinnen arbeidsmarktinschakeling niet te voorzien moet zijn, wordt aangemerkt een termijn van drie jaar.

8. De rechtbank begrijpt het standpunt van eiseressen, zoals ingenomen in de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting, aldus dat niet wordt betwist dat in formele zin niet aan de genoemde vereisten wordt voldaan. Eiseressen betogen dat materieel wel aan deze vereisten wordt voldaan. Dat referent niet heeft begrepen dat hij door het aantekenen van bezwaar tegen de besluiten van de

gemeente eventueel alsnog van alle verplichtingen had kunnen worden vrijgesteld, komt naar het oordeel van de rechtbank voor zijn eigen rekening en risico en is geen bijzondere omstandigheid als bedoeld in dit beleid. Evenmin volgt de rechtbank de stelling dat feitelijk aan het beleid wordt voldaan omdat in de praktijk geen uitvoering aan de verplichtingen wordt gegeven en de inschrijving bij het CWI uitsluitend voor de vorm is. Deze verplichtingen hebben immers juist tot doel om te bevorderen dat personen met een bijstandsuitkering zich weer op de arbeidsmarkt begeven. Ook dit kan daarom niet worden uitgelegd als een bijzondere omstandigheid in vorenbedoelde zin.

9. Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat de vuurwerkramp in Enschede en de aardbeving in Al Hoceima geen bijzondere omstandigheden zijn waardoor aangenomen zou moeten worden dat referent blijvend niet in staat is aan de plicht tot arbeidsinschakeling te voldoen. Niet is aangetoond dat referent door deze rampen niet langer in staat is aan voornoemde plicht te voldoen. Weliswaar wordt in de medische rapporten van 16 januari 2003 en 28 januari 2003 aangegeven dat referent medische klachten heeft sinds de vuurwerkramp en dat hij daardoor arbeidsongeschikt is respectievelijk de definitie van arbeidsgehandicapte valt. Echter, nu latere (medische) stukken met die conclusie ontbreken en de aanvraag dateert uit november 2005, kunnen die rapporten niet dienen ter bewijs van de stelling dat referent blijvend niet in staat is aan de plicht tot arbeidsinschakeling te voldoen. Het feit dat hij nadien door de gemeente Enschede is vrijgesteld van bepaalde verplichtingen ter verkrijging van werk kan evenmin tot die conclusie leiden, nu niet is aangetoond dat dit te maken heeft met voornoemde rampen.

10. Voor zover eiseressen onder verwijzing naar de vuurwerkramp en de aardbeving in hebben beoogd een beroep te doen op verweerders inherente afwijkingsbevoegdheid, zoals neergelegd in artikel 4:84 van de Awb, overweegt de rechtbank dat deze bepaling in het onderhavige geval slechts geringe ruimte laat voor een nadere belangenafweging. In de voorgaande rechtsoverweging is reeds gemotiveerd dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan een uitzondering moet worden gemaakt op de in het beleid gestelde voorwaarden indien niet aan het middelenvereiste wordt voldaan. Deze bepaling betreft bovendien al een uitzondering op een uitzondering. In dat licht is niet gebleken dat voornoemde rampen als bijzondere omstandigheden dienen te worden beschouwd waardoor het handelen overeenkomstig het in rechtsoverweging 7 genoemde beleid onevenredig is in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

11.1. Ten slotte is in geschil of sprake is van schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Voorop staat dat het besluit niet strekt tot inmenging in dit recht, nu het gaat om aanvragen om eerste toelating. Derhalve dient de vraag beantwoord te worden of er op grond van artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting tot toelating bestaat. In het bestreden besluit heeft verweerder hiertoe getoetst aan het toetsingskader voor meerderjarige kinderen, neergelegd in paragraaf B2/10.1 en verder, van de Vc 2000. In de gronden van beroep hebben eiseressen de toepasselijkheid van dit toetsingskader niet betwist. Dit toetsingskader houdt onder andere in dat er sprake dient te zijn van een meer dan een gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding ('more than the normal emotional ties'), (zie B2/10.2.3. van de Vc 2000).

Blijkens de jurisprudentie van het EHRM en de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (EVRM), onder andere het arrest van het EHRM inzake I.B. Javeed van 3 juli 2001, nummer 47390/99, de beslissingen van de ECRM in de zaak Akhtar en Johangir van 29 juni 1992, RV 1992/26 en van 10 december 1984 inzake S. en S. tegen het Verenigd Koninkrijk, is bij de beoordeling van de vraag of sprake is van 'more than the normal emotional ties' tussen volwassen familieleden een aantal factoren van belang. Deze factoren betreffen de eventuele samenwoning, de mate van financiële afhankelijkheid, de mate van emotionele afhankelijkheid, de gezondheid van betrokkenen en de banden met het land van herkomst. Eiseressen hebben in hun beroepsgronden wat betreft artikel 8 van het EVRM verwezen naar de gronden van bezwaar. Die gronden treffen in beroep geen doel, nu daarbij is uitgegaan van het toetsingskader van minderjarige kinderen en niet wordt ingegaan op de vraag of er sprake is van 'more than the normal emotional ties'. Eiseressen hebben ter zitting met betrekking tot artikel 8 van het EVRM nog betoogd dat zij en hun ouders altijd

als eenheid hebben geleefd en dat alleen om praktische redenen van huisvesting samenwoning niet is gelukt. Deze stelling kan, wat daar overigens ook van zij, niet leiden tot de conclusie dat daarmee sprake is van 'more than the normal emotional ties'. Het leven van een gezin als eenheid is immers geen ongebruikelijke situatie. Voor de conclusie dat er sprake is van 'more than the normal emotional ties', zijn bijkomende omstandigheden nodig. Ter zitting hebben eiseressen aangevoerd dat zowel zij als hun ouders psychische problemen hebben. Verweerder heeft hiertegen in gebracht dat eiseressen zich kennelijk staande kunnen houden.

De rechtbank stelt vast dat in de aanvraag-, en bezwaarfase door eiseressen de volgende verklaringen zijn overgelegd:

- verklaring van Dr. Zeriouel Fouad van 10 november 2005 waarin staat dat psychische problemen heeft als gevolg van de aardbeving van
- verklaring van Dr. Haouzi Mhamed van 6 december 2005 waarin staat dat last heeft van neuropsychische symptomen en herenigd dient te worden met haar familie;
- verklaring van Dr. Talhaoui Saeyd van 11 augustus 2006, waarin staat dat psychische problemen heeft ten gevolge van de aardbeving en dat zij behoefte heeft aan hulp van een derde persoon;
- verklaring van Dr. Zeriouel Fouad van 4 september 2006, waarin staat dat een hereniging van hun familie sterk aanbevolen is;
- twee verklaringen van Dr. Talhaoui Said van 3 juli 2006 en 7 augustus 2006, waaruit blijkt van een ziekenhuisopname van eiseressen.

Weliswaar blijkt hieruit dat eiseressen psychische problemen hebben en de steun van hun ouders behoeven. Echter hieruit kan nog niet worden afgeleid, en dat is ook ter zitting niet betoogd door eiseressen, dat uit de verklaringen moet worden afgeleid dat er ook sprake is van 'more than the normal emotional ties', waardoor toelating op grond van artikel 8 van het EVRM geboden zou zijn. Dat de psychische problemen van de ouders daartoe zouden moeten leiden is in het geheel niet onderbouwd. Derhalve heeft verweerder terecht kunnen concluderen dat geen positieve verplichting bestaat op grond van artikel 8 van het EVRM om eiseressen verblijf hier te lande toe te staan.

12. De conclusie is dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Daarom zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

13. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

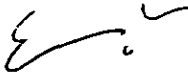
V. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Jonkers, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. E.E. van Wiggen - van der Hoek, griffier, en uitgesproken in het openbaar op 10 juni 2008.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **12 JUNI 2008**

Conc.: JV
Coll: EW
D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR KOPIE CONFORME DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSGERECHTSHOF TE AMSTERDAM

0740 A 0703

advocatenkantoor

mr. h.k. jap-a-joe
advocaat en procureur
candidaat notaris
mr. r. veerkamp
mr. h.s.k. jap-a-joe
mr. f.w. verweij
advocaten en procureurs

utrecht,

9 juli 2008

Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 16113

2500 BC 'S GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
09 JUL 2008 ✓	
ZAAKNR.	5283
AAN:	V
BEHANDELD DOOR:	PAR:

tevens per fax 070-3651380

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geven eerbiedig te kennen:

_____ beiden wonende in Marokko, ter zake
dezer domicilie kiezende te Utrecht, Maliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de
advocaat en procureur Mr. R. Veerkamp, die door hen ten deze tot gemachtigde is
gesteld en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat zij tijdig in hoger beroep komen van de uitspraak van de rechtbank te
's Gravenhage (zittinghoudende te Amsterdam) d.d. 10 juni 2008 (verzonden d.d.
12 juni 2008); een kopie van de uitspraak gaat hierbij.

dat de zaak betreft: weigering hen een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen.

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd door appellanten, respectievelijk geboren op _____ en
_____, vreemdelingen van Marokkaanse nationaliteit;

dat zij zich met de uitspraak niet kunnen verenigen;

dat hun grief luidt als volgt:

postadres postbus 13244 3507 te utrecht
bezoekadres maliestraat 5 3581 sh utrecht
telefoon 030 233 12 30 fax 030 231 91 09
e-mail japajoe@ision.nl

AAR A AAR

advocatenkantoor

GRIEF

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo op pagina 4 sub 6 laatste alinea: "Bovendien doen eiseressen een beroep op een uitzonderingsbepaling. Artikel 3.22, derde lid, van het Vb 2000 is immers een uitzondering op het middelenvereiste. Het lag dan ook op de weg van eiseressen om bij de onderhavige aanvraag op de in het beleid voorgeschreven wijze aan te tonen dat referent volledig en blijvend arbeidsongeschikt is. Derhalve is er geen sprake van dat, zoals eiseressen aanvoeren, verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door er niet eerder op te hebben gewezen dat de overgelegde verklaringen achterhaald waren."

Toelichting:

Kennelijk meent de rechtbank dat appellanten gehouden waren om de reeds ingeleverde stukken van overtuiging (ter zake de arbeidsongeschiktheid van referent) na het verstrijken van tijd (telkens ?) te vernieuwen en in te zenden aan verweerder.

De rechtbank motiveert zulks met de stelling dat er sprake is van een uitzondering op het middelenvereiste. Appellante kunnen het verband tussen het één en het ander echter niet ontwaren laat staan begrijpen. Wanneer kunnen voorts stukken als "achterhaald" worden bestempeld ?

Vanzelfsprekend mag er van de burgers de nodige activiteit worden verlangd, doch dan dient de overheid in voorkomende gevallen de burger daartoe aan te sporen bijvoorbeeld door meer recente gegevens bij de burger op te vragen. In casu waren medische gegevens overgelegd van wat oudere datum en een meer recente. Indien verweerder dat niet voldoende of de overgelegde gegevens te oud vond dan diende verweerder zulks aan appellanten mede te delen in plaats van zulks in de beslissing op bezwaar als afwijzingsgrond te hanteren.

JAP A JOE

advocatenkantoor

Ook is het niet juist om zoals de rechtbank doet de overgelegde medische bescheiden als "achterhaald" aan te merken. Dit is een medisch oordeel waartoe onderbouwing in het dossier (en in het a quo) ontbreekt. Er is geen concreet medisch gegeven voorhanden dat referent na het verstrijken van enkele jaren inmiddels weer arbeidsgeschikt zou zijn geworden.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellanten in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs hebben moeten maken.

advocaat-gemachtigde

